

HET DERDE TESTAMENT

KOSMOS

TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS

Jaargang 40 maart 2013

MARTINUS

OVER MIJN UITLEG VAN DE GROTE ANALYSES VAN HET LEVEN

(1/2)

ROLF ELVING

uit: *Martinus, zoals wij hem ons herinneren*

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS

Het tijdschrift *Kosmos* wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus (1890-1981), dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren. Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: *het Derde Testament*. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is. Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarden in de vorm van logische gedachtenreeksen wil leren begrijpen.

INHOUD

3
Over mijn uitleg van de grote analyses van het leven
Martinus

19
Rolf Elving
Zweden

Uit: *Martinus, zoals wij hem ons herinneren*

COLOFON

© 2013 Martinus Instituut, Kopenhagen, Denemarken

Redactie: André Stroobant, Den Haag (m.m.v. Gerard Oude Groen)

Layout: Jan de With, Asperen

Druk: Printstudio, Den Haag

Een uitgave van:

Stichting Martinus Centrum

Bautersemstraat 42

2518 PC Den Haag

tel. (070) 427 14 97 of (0570) 600 447

info@martinuscentrum.nl

www.hetderdetestament.nl

Prijs voor 4 nummers per jaar €20,00

Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.

ING rek.nr. 2664692

Weergave van tekst- en beeldmateriaal uitsluitend na schriftelijke toestemming van het Martinus Instituut.

OVER MIJN UITLEG VAN DE GROTE ANALYSES VAN HET LEVEN

MARTINUS

Inleiding

1/2

Net als bij mijn vorige lezingen kon ik me ook bij mijn lezing in de Borups Hogeschool op 22 oktober verheugen in een groot, vriendelijk en geïnteresseerd gehoor. Mijn vreugde is des te groter, omdat ik niet blind ben voor het geduld en de inspanning die het mijn toehoorders moet kosten om de grote en omvangrijke onderwerpen in mijn lezingen te volgen. Het zou natuurlijk gemakkelijker voor hen zijn, als ik niet de grote analyses van het leven voor mijn lezingen zou kiezen, zoals nu het geval is, maar me zou uitspreken over meer alledaagse en kortere onderwerpen die dichter bij de horizon en het gewoonlijke redeneringsvermogen van de toehoorders zouden liggen. Mijn lezingen zouden dan meer lijken op amusement dan op onderwijs. De toeloop zou dan misschien nog groter zijn omdat de intellectuele eisen om me te kunnen begrijpen dan minder

*De schepping
van het licht,
Gustav Doré
(1832-1883)*

hoog zouden zijn. Maar het is nu eenmaal niet mijn mis-
sie om amusement of uitgekiende sensatie te brengen of
onderwerpen te verklaren waarvan al een overproductie qua
uitdieping en uitleg bestaat. Ik heb daarentegen de moeilijke
taak gekregen de volstrekt *hoogintellectuelen* aan te spreken.
Onder *hoogintellectuelen* moeten hier individuen verstaan
worden *die een buitengewoon grote hoeveelheid materiaal aan
gevoelservaringen bezitten met een overeenkomstige zin voor logica.*

Werkelijk hoogintellectueel is beslist niet iemand die
enkel en alleen *intelligentie-ervaringen bezit*. Hij kan natuur-
lijk in puur materialistisch opzicht buitengewoon goed zijn,
zowel doctor als professor zijn, en we moeten hem vanzelf-
sprekend alle respect betonen dat hem hiervoor toekomt,
maar zo iemand is in absolute zin niet hoogintellectueel.
Zijn gebrek aan gevoelservaringen zorgt ervoor dat hij met
al zijn grote rationele kennis soms toch enorm primitief kan
zijn.

De gevoelsmens en de intelligentie-mens

Wat wordt er dan onder *intelligentie-ervaringen* verstaan? En

wat wordt er onder *gevoelservaringen* verstaan?

Onder *intelligentie-ervaringen* wordt al die kennis verstaan die we door berekening, door lezen of door onderwijs verkrijgen. En het spreekt vanzelf dat iemand op basis van deze drie factoren veel kennis kan verkrijgen. Deze kennis is echter, zelfs al culmineert die achter een doctors- of professorstitel, geen absolute of uiteindelijke kennis, wanneer het *de eeuwige waarheden* betreft, dat wil zeggen *de werkelijke basis-analyses van het heelal, de onsterfelijkheid van het individu, het ontstaan van het lot, het mysterie van de liefde en van het schepingsvermogen*. Wat de werkelijke kennis over deze dingen betreft is het intelligentie-wezen een onwetend, primitief wezen, vooral omdat deze realiteiten onmogelijk alleen met de intelligentie of het verstand beleefd kunnen worden. De beleving van de genoemde realiteiten vibreert in vormen van energie, die alleen met het gevoel beleefd kunnen worden, waardoor het geen *intelligentie-ervaringen* maar *gevoelservaringen* zijn. *Intelligentie-ervaringen*, wat in dit geval wil zeggen *theorieën*, hebben geen betekenis voor een individu dat niet het vermogen bezit om ze te gebruiken of om er de consequenties uit te trekken. Evenzo hebben *gevoelservaringen* ook geen waarde of geen betekenis voor individuen die de intelligentie missen om er de juiste consequenties uit te trekken. Hierdoor kan een louter *gevoelsmens* de werkelijke analyse van de eeuwige waarheden evenmin verkrijgen. Hij onderscheidt zich hierin van de *intelligentie-mens* dat hij zich juist wel met deze waarheden bezighoudt en heel *religieus* is, maar zijn kennis, opvattingen en uitspraken op religieus gebied kunnen niet overeind blijven tegenover de absoluut ware logica of een rationele analyse. Omdat zijn *gevoelservaringen* op basis van onvoldoende intelligentie of zin voor logica echter kennis of een opvatting in zijn bewustzijn scheppen die in feite onlogisch is, is zo'n individu een *fanaticus* zonder het zelf te weten. Het beweert van zijn vermeende of onfeilbare opvatting of geloofsbelijdenis dat

die *het absoluut enig zaligmakende* is, terwijl het tegelijkertijd een allesoverheersende intolerantie toont ten opzichte van elke andere opvatting of analyse die van zijn eigen inzicht afwijkt. En omdat het geen ontwikkelde intelligentie of ontwikkeld analyseringsvermogen bezit, zal zijn intolerantie of verontwaardiging ten opzichte van iedere andere opvatting totaal niet beïnvloed of afgezwakt worden, hoe logisch en in harmonie met de waarheid of werkelijkheid die andere opvatting ook zou mogen zijn.

De hoogintellectuele mens

Zoals we hier gezien hebben, kan noch intelligentie alleen, noch gevoel alleen toegang geven tot 'het zien van God' of toegang geven tot de juiste opvatting over of het juiste begrip van de eeuwige waarheden. Daar is een heel andere bewustzijnsamenstelling voor nodig. Hiervoor komen we bij een derde soort individuen. Dit zijn individuen die ervaringsmateriaal op het gevoelsgebied hebben dat door zo'n geharmoniseerde zin voor logica of heldere intelligentie gereguleerd of beheerst wordt, dat ze daardoor in hun eigen bewustzijn het leven en de toestand van andere wezens, hun vreugde en verdriet, hun lijden en ongeluk, kunnen aanvoelen. Wezens die deze toestand in hoge mate bereikt hebben – die in zijn culminatie hetzelfde is als de onwankelbare basis voor het absolute geluk, namelijk *de alliefde* – kunnen geen gedachte, handeling of beweging manifesteren zonder gelijktijdig het gevolg ervan voor hun omgeving te voelen. Ze voelen dus dat als ze andere levende wezens kwaad doen, ze zichzelf kwaad doen, en ze kunnen daarom in dezelfde mate als waarin dat gevoel zich aandient, een ander geen kwaad doen. Ze kunnen niet doden omdat ze in al te hoge mate de dolk in hun eigen borst voelen. Ze helpen zelfs het kleinste diertje of wezentje in eventue-

eel levensgevaar met hetzelfde respect, dezelfde vreugde en dezelfde liefde als was het een kind van hun eigen soort. Ze zijn als het ware *een openbaring van God, geschapen 'naar zijn beeld, als zijn gelijkenis'* (zie Gen. 1:26).

Zulke individuen hebben het vermogen om vibraties te voelen of waar te nemen op gebieden waarop de meeste mensen op aarde nog meer of minder ongevoelig zijn en daardoor in gelijke mate op die gebieden nog slapende wezens zijn. De eerstgenoemde wezens beleven dus door hun ontwikkelde gevoelsvermogen en overeenkomstige zin voor logica dagelijks ervaringen op gebieden waarop andere wezens, zoals gezegd, nog min of meer slapen. Daarom worden ze ook geoefend in het redeneren of het trekken van consequenties, waar de meerderheid van de aardse, grove materialistische wezens, als gevolg van hun nog primitieve manier van voelen en denken op bovenzinnelijke gebieden, helemaal niets van begrijpt, zelfs geheel los van het feit of het erkende wetenschappers op zuiver fysieke gebieden zou betreffen. Juist naar aanleiding daarvan kunnen we niets anders doen dan de eerstgenoemde wezens met recht als *hoogintellectuelen* te beschouwen.

Hoogintellectualiteit of het één zijn met de Vader

Een *hoogintellectueel* iemand is dus in absolute zin een individu dat het leven van alle andere wezens in zijn eigen innerlijk voelt pulseren en tegelijkertijd dat gevoel met een aan dat gevoel duidelijk gelijkwaardige intelligentie onder controle heeft. Hierdoor is zijn manifestatie in volkomen harmonie met de eeuwige wetten van het leven. Het heelal is om zo te zeggen identiek met zijn eigen organisme geworden. Het voelt zich *één met de Vader* (zie Joh. 10:30).

Zich *één voelen met de Vader* wil zeggen dat iemand zo'n ontwikkeld gevoelsvermogen heeft en zo'n uitstekende

intelligentie of zin voor logica, dat hij zich in geen enkele situatie verheven voelt boven de eeuwige wetten en hier in blinde superioriteit denigrerende kritiek op uit of weerstand tegen biedt. Hij zal daarentegen bij volledig wakker dag-bewustzijn beleven dat het leven gelijk is aan het eeuwige feit dat *'alles zeer goed is'* (Gen. 1:31) en in de allerdiepste zin van het woord in harmonie hiermee met zijn gehele ziel en geest uitroepen: *"Vader, niet mijn wil maar uw wil geschiede"* (Luc. 22:42).

Hoogintellectueel zijn is dus hetzelfde als – niet op basis van geloof maar op basis van absolute kennis – rusten in de goddelijke geborgenheid, die natuurlijk het enige onwrikbare en daarom het absoluut hoogste en ware in het bestaan is.

De volmaakte opvatting over primitieve gedachtenklimaten

Zich denigrerend uitlaten over iets, iets vervloeken en bijvoorbeeld zeggen dat het *duivels* is, *het werk van de duivel*, *het kwade*, *een straf van de hel*, *goddeloos* of *satansgebroed*, behoort tot een gedachtenklimaat dat alleen van individuen kan komen die wel het gevoel hebben om de aanwezigheid van deze realiteiten in het dagelijks leven waar te nemen, maar veel te weinig intelligentie of zin voor logica hebben om deze realiteiten in hun ware identiteit te zien als een onmisbare schakel in de goddelijke schepping van de mogelijkheid om de hoogste liefde te manifesteren. Hierdoor zijn de genoemde realiteiten de pijlers in de eeuwige wereldordering waarop de brug van licht tussen alle leven en het gehele bestaan berust. Ten gevolge van deze gebrekkige zin voor logica is het zien van de werkelijke waarheden of feiten door deze wezens ook gebrekkig. De veredeling, nodig voor het werkelijke zien van de ware identiteit van de genoemde realiteiten als onvermijdelijke, planmatige of

doelmatige schakels in de goddelijke schepping van de liefde of als het fundament of de basis van het licht, ontbreekt bij deze wezens helemaal. Hun opvatting over de absolute werkelijkheid van de gebeurtenissen wordt daardoor *een illusie of verblindings die op een onedele gevoelsbeleving berust*. Omdat een onedele gevoelsbeleving hetzelfde is als *liefdeloosheid*, wordt de benoeming van de besproken realiteiten door deze individuen ook een uiting met gebrek aan liefde. Uitdrukkingen zoals ‘het kwade’, ‘straf van de hel’ en ‘satansgebroed’, met daarbij hun opvatting dat de vermoedelijk tot deze realiteiten behorende individuen vanzelfsprekend *in de hel* moeten branden en *gepijnigd worden of de ergste straffen van de hel* moeten ondergaan, vertegenwoordigen een gedachtenklimaat dat nu niet bepaald inspireert tot ‘het toekeren van de rechterwang als men op de linker geslagen wordt’ (zie Matth. 5:39). Het is een gedachtenklimaat dat meer met haat dan met liefde te maken heeft. Maar omdat het naar buiten komen ervan te wijten is aan te weinig intelligentie in verhouding tot gevoel, wat dus wil zeggen onwetendheid, van het betreffende individu, zien we hier duidelijk dat zo iemand onmogelijk *hoogintellectueel* kan zijn, ongeacht hoeveel graden in kennis hij op andere gebieden ook maar bezit. En het inzicht van de Zoon van God: “*Want zij weten niet wat zij doen*” (Luc. 23:34) getuigt in dit geval meer van *hoogintellectualiteit* dan in enig ander geval.

Over het begrip “Gods wegen zijn onnaspeurbaar”

Hoogintellectueel zijn is dus hetzelfde als *alliefdevol* zijn, wat hetzelfde is als *met begrip alles en iedereen liefhebben*. Zo iemand kan niet bekritisieren, negatief denken of iemand of iets slecht behandelen, juist omdat hij als een feit *God voelt en ziet* als de diepste oorsprong van elke vorm van manifestatie, van elke vorm van schepping en in elke vorm van

beleving.

Aan een opvatting die de Godheid slechts gedeeltelijk erkent als de oorsprong van de totale schepping, omdat deze de identiteit van God als oorsprong ontkent van alles wat iemand met deze opvatting bijvoorbeeld *onvolmaakt, verkeerd, slecht, lelijk* of *onbehaaglijk* vindt en deze realiteiten aan een of meer van God gescheiden zelfstandige bronnen toeschrijft, ontbreekt elk intellectueel inzicht in de werkelijke analyses en wetten van het scheppingsmysterie natuurlijk volledig. Degenen die de bedenkers of aanhangers van zo'n opvatting zijn, kunnen dan ook door geen enkele vorm van *mathematica* aantonen of bevestigen dat deze opvatting de absolute waarheid of een uiting van de hoogste rechtvaardigheid of liefde is, en hebben dit gebrek daarom moeten vervangen door het geestelijke verdovingsmiddel: "*Gods wegen zijn onnaspeurbaar*" (zie Rom. 11:33). En onder invloed van de inbeelding of hypnose die dit middel opgeroepen heeft, uit hun onvolmaakte gevoel zich in onbegrip, verontwaardiging of haat tegen de wezens die werkelijk een talent beginnen te krijgen om Gods wegen te kunnen naspeuren.

Een inzicht dat het geloof in de dood in plaats van het geloof in het leven doet ontstaan

Achter de eerder genoemde uitdrukkingen zoals het kwade, de straf van de hel of satansgebroed bestaan echter wel werkelijke realiteiten – zij het in een heel andere betekenis dan door deze liefdeloze wezens beweerd wordt. Daarom zullen zulke individuen, die het bestaan van deze realiteiten geheel ontkennen en ook de Godheid of alles wat als bovenzinnelijk aan te duiden is ontkennen, evenmin als *hoogintellectueel* beschouwd kunnen worden, omdat hun ontkenning een volledig gebrek aan gevoelservaringsmateriaal aantoonde. Door dit gebrek gaan ze van de opvatting uit

dat de oplossing van het raadsel van het leven te vinden is in *maten, gewichten en trillingen*. Ze begrijpen helemaal niet dat hun opvatting in hemeltergende disharmonie is met de werkelijkheid. Als de oplossing van het raadsel van het leven werkelijk in *maten, gewichten en trillingen* te vinden was, bestonden er alleen maar *materie, stof en chemicaliën*.

Maar hebben we ooit gezien dat materie, dat een verzameling stoffen of een combinatie van chemicaliën er toegebracht kan worden zelfstandig te denken, iets te berekenen of te analyseren? Kan een machine uitgevonden en gemaakt worden zonder een levend 'Iets' dat de intelligentie en de kennis bezit, die een voorwaarde waren voor de manifestatie van de uitvinding? Onmogelijk! Ieder geschapen ding vooronderstelt een schepper. Een onderzoek dat echter alleen het vinden van de oplossing van het mysterie van het leven in *maten gewichten en trillingen* inhoudt, kan onmogelijk in ware zin wetenschappelijk zijn, omdat dit, zij het niet bewust voor de betreffende individuen zelf, berust op een idee of opvatting waarbij *dingen uit zichzelf ontstaan*, een opvatting die accepteert dat er schepping bestaat zonder een schepper, een opvatting die van de stof de hoogste oorsprong van het bestaan maakt en dus een geloof in de dood in plaats van in het leven doet ontstaan.

De materialistische onderzoeker en de alliefde

Het spreekt vanzelf dat zulke wezens in absolute zin ook niet *hoogintelleueel* genoemd kunnen worden, ongeacht hoe zeer ze als representanten aan te duiden zijn van de *moderne wetenschap*, die juist alleen *maten gewichten en trillingen* als antwoord heeft. Dit is niet gezegd om deze wetenschap te kleineren, zij is, zoals ik in mijn eerdere geschriften aangegeven heb, het begin van *de heilige geest* of de enige ware of absolute kennis, maar het is gezegd om de waarheid of

feitelijke relatie aan te geven en om daarmee de suggestie ongedaan te helpen maken, die in de vorm van blind vertrouwen in de aardse wetenschap op gebieden waarop zij geen autoriteit is, het materialisme modern maakt en nieuwe hypnotiserende dogma's in de hand werkt. Deze dogma's zijn tot op zekere hoogte nog naïefer en primitiever dan de gehate religieuze dogma's, omdat deze laatste toch op een bepaalde manier in die zin in harmonie met de logica of de werkelijkheid zijn dat ze een schepper achter het geschapene plaatsen, terwijl de wetenschappelijke dogma's in niet geringe mate alles minachten wat buiten het bereik van de gebruikelijke wetenschappelijke meetinstrumenten ligt. Echter zonder te beseffen dat *de Schepper* nooit ofte nimmer in een microscoop of telescoop zichtbaar kan worden, waardoor ze door deze verlenging niet Hem zelf maar alleen zijn voortbrengselen zien, die ze met behulp van deze instrumenten voor zich hebben. Onderzoekers uit deze categorie hebben nog niet begrepen dat de Schepper maar door één instrument van een heel ander soort zichtbaar kan worden, namelijk door de *alliefde*. Zij kan zich als enige instellen op de *golflengte* die *de Schepper, de enige oorsprong van het leven* of *de oplossing van het raadsel van het leven* direct onthult.

Wezens die partijdig redeneren en daarom God niet kunnen zien

De weg naar *het zien van God* gaat dus alleen via de *alliefde*. Alleen zij vormt het evenwicht in de ziel of de onafhankelijkheid die de voorwaarde is waardoor de waarneming niet partijdig zal worden, of niet te veel in het voordeel van bepaalde gebieden zal zijn en overeenkomstig te weinig in het voordeel van andere gebieden, wat in beide gevallen een vals beeld van de Godheid zal opleveren. Omdat het werkelijke godsbeeld of wereldbeeld in zijn

De wereld
(1996), Jakob
Demus (1959)

grote zowel als in zijn kleine onderdelen de meest haarfijne logica tot uitdrukking brengt, absoluut op alle gebieden positief en juist is en daarmee een universele verdediging voor alle levende wezens, voor alles en iedereen, is, moet het individu hiermee in harmonie komen. Anders zit het niet op dezelfde *golflengte* als de grondtoon van het heelal en zal het daarom niet kunnen voelen of beleven op gebieden waar het geen voeling mee heeft. We hebben in het bovenstaande gezien hoe gevoelservaringen zonder overeenkomstige zin voor logica maken dat zo iemand partijdig redeneert, het ene vervloekt en het andere zegent. Omdat alles een manifestatie van de Godheid is, wil dat dus zeggen dat zulke individuen iets van God vervloeken, waardoor hun inzicht in de wereld of hun opvatting over de Godheid natuurlijk in dezelfde mate onvolmaakt moet worden. Hun talent voor het begrijpen van het ware mysterie van het leven sluimert nog alleen maar.

Hetzelfde geldt min of meer voor de individuen die veel te veel intelligentie bezitten in verhouding tot hun gevoelservaringen. Zij redeneren ook partijdig, omdat ze alleen antwoorden in de vorm van maten, gewichten en trillingen kunnen erkennen. Omdat de Godheid echter meer is dan antwoorden in maten, gewichten en trillingen, kunnen deze wezens evenmin *God zien*. Net als bij de eerder genoemde wezens is hun talent in die richting ook zeer latent.

Het talent voor het beleven van de Godheid of het heelal

Zoals we hieruit kunnen opmaken, is er dus een talent nodig om God te kunnen zien, om *het werkelijke wereldbeeld* te kunnen beleven, om de grote oplossing van alle raadselen: '*het levende Iets*', te onderkennen. Dit talent is hetzelfde als het vermogen om onpartijdig waar te nemen, omdat elke partijdigheid het individu direct zijn opvatting te sterk naar het geprefereerde gebied laat overhellen en een overeenkomstige weerstand tegen het niet geprefereerde gebied oproept. Zijn onderzoek kenmerkt zich door *het door de vingers zien* van details die iets onbehaaglijks over hemzelf onthullen, en het overdrijven van details die het tegenovergestelde suggereren. Zo iemand kan onmogelijk voor honderd procent de waarheid vertegenwoordigen. Het talent om de Godheid of de belangrijke analyses van het heelal te beleven vereist namelijk honderd procent evenwicht in de ziel, in de gedachten of in het bewustzijn.

Sympathieën en antipathieën

Wat roept dan die belemmerende onevenwichtigheid op? Zoals uit het bovenstaande blijkt, is dat te wijten aan een

veel te overdreven aantrekking en afstoting. Maar wat zijn aantrekking en afstoting in dit verband? Ja, die zijn net als in alle andere wisselvalligheden in het leven *elektrisch* van aard. Omdat aantrekking en afstoting hetzelfde zijn als het voelen van sympathie voor of antipathie tegen het een of ander in de omgeving en het dagelijks leven van het individu, zijn de genoemde realiteiten in feite te vergelijken met een soort hogere vorm van een werkelijk *magnetische* functie tussen *het Zelf* en het voorwerp van de sympathie of antipathie. Deze *magnetische* functie of deze aantrekking en afstoting is net zoals al het andere in het bestaan aan bepaalde wetten onderworpen. Als zij daarvan afwijkt, zal dat meteen een overeenkomstige disharmonie veroorzaken, wat in de ziel of het bewustzijn van het betreffende individu in de vorm van onevenwichtigheid tot uiting komt. Deze onevenwichtigheid kennen we als onder meer verliefdheid, hebzucht, machtshonger of ijdelheid. Deze realiteiten geven allemaal blijk van een te grote begeerte of te grote sympathie voor het betreffende object. Dat wil zeggen dat er met het uiten van deze te sterke sympathie van het individu een energie- of krachtverbruik gemoeid is dat groter was dan van nature nodig is. Dit te grote krachtverbruik zal het betreffende individu dan op andere gebieden tekort komen, waardoor het op die gebieden niet de magnetische aantrekking kan ontplooien die door de natuur bepaald is. Op die gebieden wordt de sympathie van het individu daarom overeenkomstig zwak of gebrekkig. Dit gebrek aan meer kracht of energie kan soms zo groot zijn dat het individu hier volledig met lege handen staat en totaal geen sympathie op de betreffende gebieden voelt. Maar waar geen sympathie bestaat, kan alleen maar antipathie bestaan. Deze antipathie manifesteert zich dan via het bewustzijn van het individu als bijvoorbeeld *haat, drift, intolerantie* en *behoefte aan roddelen*.

Het geestelijke evenwicht en de eeuwige vrede, de heilige geest of de grote geboorte

Maar geleidelijk aan geven deze onevenwichtige toestanden een terugslag op het individu in de vorm verminkingen en lijden. De eeuwige wetten streven naar evenwicht, dat wil zeggen de beleving door het individu van de grondtoon van het heelal: *de eeuwige vrede*, die precies hetzelfde is als de gelijkelijke verdeling van de energieën door de natuur over de juiste plaatsen of gebieden, wat het individu de beleving geeft van de in *Livets Bog* genoemde, fundamentele beleving van *de grote geboorte*. Deze is weer hetzelfde als de in de bijbel beschreven overschaduwing door *de heilige geest* (zie Matth. 17:5) in permanente vorm. Als het individu in deze toestand komt, ontbreekt het hem niet aan energie om het leven in bepaalde situaties voor honderd procent te beleven, omdat het in andere situaties energie verspild heeft of teveel energie gebruikt heeft voor de beleving van het leven. Daarom kon deze laatste beleving evenmin voor honderd procent correct zijn, omdat deze door de te sterke energieontplooiing te sterk, wat hetzelfde is als overdreven, moest worden. Met onevenwichtigheid of te veel of te weinig sympathie kan het individu onmogelijk het normale gevoel van zijn eigen aanwezigheid in het heelal beleven. Dit normale gevoel betreft onder meer het beleven van de oplossing van het mysterie van zijn eigen Ik, van zijn identiek zijn met het onsterfelijke leven van de Godheid, en van de totale manifestatie van het heelal als de onwankelbare, allesomvattende liefdesopenbaring van de Godheid.

De grootste belemmering voor het bereiken van de hoogste kennis

Een van de belangrijkste onevenwichtige toestanden

die het individu het langst op zijn tocht naar het licht kan volgen en die ten slotte een totale belemmering voor het beleven van het hoogste licht wordt, is het verlangen om uit te blinken. Zolang het de hoogste wens van een individu is om beter te zijn dan anderen, bezielt die wens zijn onderzoek, zelfs heel vaak zonder dat het individu er zich echt bewust van is. Dit onderzoek wordt dan in feite meer een *wedstrijd*, een langdurige strijd of energieontplooiing om als eerste kennis te verkrijgen die iemand anders het liefst alleen via jou zal kunnen verkrijgen, dan dat het een uiting is van een werkelijke drang om zich te ontwikkelen in de grote liefde of *het liefhebben van de naaste als zichzelf* (zie Matth. 28:39). Het onderzoek van zo iemand is dus geen stimulans om zichzelf op te offeren ten gunste van zijn naaste maar het *hamsteren* en veroveren van geestelijke waar, een manifestatie van *de begeerte naar goud* of om een *rijk man* te worden, overgebracht naar het geestelijke vlak. Zulke wezens zouden de mogelijkheid hebben de *kapitalisten* van dat vlak te worden, als niet juist hun verlangen om uit te blinken de grootste belemmering was voor het verwerven van de hoogste geestelijke rijkdom. De mogelijkheid tot *het zien van God* kan niet *gehamsterd* worden, noch uitgedeeld worden als *de eerste prijs* in een *wedstrijd* die gestimuleerd of gedragen wordt door de angst dat de naaste de eerste zou worden.

Gods rijk is geen wedstrijdobject. Dat betekent natuurlijk niet dat deze individuen niet veel kennis kunnen *hamsteren* of verwerven, integendeel. Maar omdat alle werkelijke geestelijke kennis onmogelijk persoonlijk ervaren kan zijn zolang het een uiting van *hamsteren* is, ijdelheid moet bevredigen en een streven naar macht is, blijft de geestelijke kennis van deze individuen slechts theoretisch, daar waar zij niet in dogma's gestold is. De *gehamsterde waar* betreft slechts holle etiketten op producten die nog nooit persoonlijk ervaren zijn. De *omvangrijke kennis* van deze individuen of hun vermeende *hoge geestelijke ontwikkelingsniveau* is slechts uiter-

lijke schijn, niet meer dan een reeks mooie woorden. Maar omdat deze, zoals bekend, alleen dwazen *imponeren* of *hen in vreugde doen leven*, lukt het de hier genoemde individuen werkelijk om aanhangers en bewonderaars te krijgen, om leider van *kleine religieuze groeperingen* of *kringen* te worden en zo een zekere bevrediging van hun ijdelheid te krijgen.

Wie meent te staan, zie toe dat hij niet valt

Maar omdat niets kan voortbestaan wat op een illusie of verblinding gebouwd is, kunnen deze groeperingen, die meer op het bevredigen van ijdelheid en *machtshonger* berusten dan op werkelijke mensenliefde, ook niet voortbestaan. En met roddel, jaloezie en strijd om de leiding naar binnen toe en met haat, intolerantie en weerstand naar buiten toe naar andere geestelijke bewegingen, van wie ze *concurrentie* vrezen, kunnen ze onmogelijk hun aanzien als gemeenschap van *heiligen*, *gelovigen* of *verlosten* bewaren, waardoor de een na de ander geheel vanzelf uiteenvalt. Maar de *leden* zijn een paar goede en onmisbare ervaringen rijker geworden en zijn een stapje dichter gekomen bij het begrijpen van de woorden van hun grote wereldverlosser: “*Wie meent te staan, zie toe dat hij niet valt*” (1 Cor. 10:12).

Wordt vervolgd.

Dit artikel is voor een deel opgenomen in het kleine boekje nr. 12 (Deense nummering) met als titel: “Omkring mine kosmische analyser” (Over mijn kosmische analyses). De twee inleidende paragrafen verschillen van inhoud. Het artikel is in *Artikelsamling 1* opgenomen vanwege het historische aspect. Voor de eerste keer in de Deense Kosmos gepubliceerd in 1934 nummer 11, met als titel: *Omkring min fortolkning af livets store analyser.*

Uit het boek: *Martinus, zoals wij hem ons herinneren*

ROLF ELVING

Zweden

Rolf Elving was een persoonlijke leerling van Martinus van 1970-74

Uittreksel van de toespraak van Rolf tijdens een herdenkingsfeest voor Martinus in augustus 1982

MARTINUS ALS PEDAGOOG

Ik begrijp heel goed, dat het niet vanzelfsprekend is, dat allen, die de literatuur van Martinus lezen en bovendien blij zijn met de inhoud ervan, ook vinden, dat hij bijzonder getalenteerd was als leraar en pedagoog. Ze zullen het misschien zelfs zo formuleren, dat ze blij zijn met Martinus, *ondanks* zijn onderwijsmethode. Ze vinden dat hij geniale ideeën heeft, maar dat hij veel te moeilijk en omslachtig is om een echt geniale en getalenteerde leraar te zijn.

Maar ik neem het risico om me op te werpen als een fanatieke aanhanger van Martinus, omdat ik argumenten wil aandragen voor de opvatting dat hij niet alleen een geniale

denker maar ook een geniale leraar was.

Martinus heeft, zoals bekend, vele inspirerende lezingen gegeven, maar die vorm van onderwijs was ondanks alles ondergeschikt aan zijn schrijverschap. Wanneer hij schreef, richtte hij zich namelijk tot de gehele mensheid, en we hebben in feite hier al een sleutelwoord gevonden voor het begrijpen van zijn onderwijsmethode. Zijn totale onderwijs is namelijk tot de gehele mensheid gericht.

Zijn we wel in staat om ons volledig in te leven in wat dat eigenlijk wil zeggen? Laten we een vergelijking maken. Een gewone leraar vindt gewoonlijk dat 30 leerlingen in de klas een veel te groot aantal is, wil het onderwijs bevredigend zijn.

In verhouding tot dit aantal moeten we ons de totale mensheid van de gehele wereld voorstellen zoals Amerikanen, Mexicanen, IJslanders, Japanners, Brazilianen, Scandinaviërs, Groenlanders, Chinezen, Russen, Australiërs, Italianen en Fransen.

Hier spreken we niet meer over 30 leerlingen, maar over vele miljarden! Enkel een onderwijs, dat gericht is tot de gehele mensheid, kan het begrip ‘wereldverlossing’ rechtvaardigen.

Het onderwerp, waarin Martinus de gehele mensheid onderwijst, is levensopvatting en levensinzicht, met andere woorden moraal.

De probleemstelling is de moeilijkste van allemaal – de feitelijke oplossing van het levensmysterie.

Het is niet zo vreemd dat sommigen ertoe neigen zichzelf af te vragen: “Is die man misschien gek?” Want hoe kan hij in alle ernst denken, dat het mogelijk is de totale mensheid van een wereld te onderwijzen. En oppervlakkig gezien lijkt het ook een dwaze gedachte te zijn – een zeldzame combinatie van naïviteit en hoogmoed.

Maar het is mijn eigen ervaring, en daarom is het mijn overtuiging, dat het volbrengen van deze opgave bij nader onderzoek van het werk van Martinus niet alleen een volko-

men reële mogelijkheid, maar een feit blijkt te zijn.

Het volbrengen van die enorme taak vereist echter een absoluut waarachtig inzicht in en een waarachtige kennis over het eeuwige, goddelijke wereldplan en daarmee ook een overeenkomstige absoluut zekere kennis over wat de bedoeling van de omvorming, de ontwikkeling en het lot van de gehele mensheid is.

Juist de inwijding van Martinus in dit allesomvattende plan, is de voorwaarde voor zijn optreden als wereldverlosser.

Hetzelfde inzicht stelde Jezus in staat om enkele duizenden jaren in de toekomst te kijken en de komst van 'de Trooster, de Heilige Geest' (Joh. 14:15-31) op aarde te voorzien.

Deze Trooster zou de komende geslachten laten weten, wat er zou gaan gebeuren. Die zou verklaren, waarom de huidige situatie op aarde is, zoals zij is. Die zou de mensheid de weg wijzen naar haar volmaakte en volledig rijpe beschavingsstadium.

Al een paar duizend jaar geleden hebben ingewijde personen de lotssituatie van de huidige mensheid gezien. Ze hebben echter tegelijkertijd gezien dat er een gids zou komen, iemand die de mensen naar het land van de toekomst kon begeleiden, naar een bestaan waarin de problemen waaronder de wereld nu steeds meer zucht en steunt, overwonnen zijn.

Je hoeft maar een klein gedeelte van de titels van het oeuvre van Martinus te lezen om de doelstelling en de mondiale dimensie in zijn onderwijs te begrijpen: *Het lot van de mensheid, De mensheid en het wereldbeeld, Tussen twee wereldtijdperken, De oorzaak van het lot van de aardemens, De schepping van de wereldvrede, Wereldgodsdienst en wereldpolitiek, Een internationaal wereldrijk en Van dier tot mens.*

Martinus laat in zijn werk zien dat de mensheid op het ogenblik ingrijpende veranderingen doormaakt – zo ingrijpend, dat er sprake is van niets minder dan de schepping van

‘Een nieuwe hemel en een nieuwe aarde’ (naar Petr. 2:3-13). Hij heeft zich ingespannen om met name het fundament van de beschaving voor ‘deze nieuwe hemel en nieuwe aarde’ in zijn literatuur te beschrijven.

Over de schepping van dit rijk sprak Jezus al, namelijk als het rijk van de liefde, het rijk van het licht, dat volgens Jezus en Martinus het uiteindelijke doel van het goddelijke wereldplan met de mens is, als hij eenmaal is vastgelopen in de doodlopende steegjes van het egoïsme.

Te oordelen naar de perspectieven in de literatuur van Martinus is het duidelijk dat hij ‘geen beperkte geest had’. Hij beweegt zich moeiteloos duizenden jaren vooruit en terug in de tijd. Alles in zijn werk straalt in het verheerlijkte licht van de eeuwigheid en de oneindigheid.

Hij richt zich, zoals gezegd, met zijn onderwijs tot de totale mensheid op aarde – maar hoe neemt deze mensheid zijn onderwijs in ontvangst?

Het spreekt vanzelf dat deze reactie de beslissende maatstaf zal zijn voor zijn talent als leraar. Een wereldleraar, naar wie de wereld niet luistert, is natuurlijk geen wereldleraar.

En luistert de mensheid vandaag de dag naar Martinus? Voorlopig is slechts een zeer klein aantal mensen, een bescheiden minderheid, ontvankelijk voor zijn gedachten. En zo zou het ook zijn, als zijn literatuur al via pers, radio en tv in alle talen van de wereld vertaald en over de gehele wereld gepresenteerd zou zijn.

Citaat

*Kunst is het vermogen om hoogintellectuele
te incarneren in de materie.*

(Livets Bog 4, § 1150)

Maar omdat Martinus het plan voor de ontwikkeling van zowel het afzonderlijke individu als de gehele mensheid kende, was hij ingewijd in hoe de volgende fase in dat proces zou verlopen. Hij wist dat de huidige beschaving sterk in ontbinding oftewel in accelererend verval verkeert. Zijn missie of taak bestond erin de weg naar het land van de toekomst te wijzen. Zijn onderwijs moest daarom aangepast worden aan een bewustzijnsniveau dat voor de meerderheid van de huidige aardse mensheid te hoog was.

Het volbrengen van die taak stond en viel dus met het pedagogische talent van Martinus oftewel zijn vermogen om zijn verklaringen aan te passen aan de mensen die hij als missie had te begeleiden en die op een bepaalde ontwikkelingstrede stonden. Het was niet zo'n heel gewone leraarsrol, die hij op zich genomen had.

Het volbrengen van deze geweldige opgave dwong hem ertoe om niets minder dan een 'hemelbrug' te scheppen, een brug waar de gehele mensheid zich veilig op kon begeven. Martinus heeft met zijn werk zo'n brug geconstrueerd, een veilige en begaanbare weg tussen een oude en een nieuwe wereldopvatting. Deze weg is er niet voor bedoeld een privé-weg te zijn, maar is voor iedereen bedoeld.

Deze brug krijgt zelden een vakkundige beoordeling, want de wereld heeft nooit eerder zo'n ingenieurswerk of brugconstructie gezien.

Pas als de mensen de onmisbaarheid van deze brug begrijpen, pas wanneer ze de zeer diepe mentale kloof persoonlijk beleefd hebben – die iedereen in een bepaald stadium van zijn eeuwige levensreis zal tegenkomen – zijn ze in staat om het bouwwerk van Martinus zakelijk en rechtvaardig te beoordelen.

Nadat iemand oog in oog met deze diepe kloof gestaan heeft, zal hij zich verheugen over dit solide bouwwerk. Hij zal zich erover verheugen dat de weg zo breed is en dat hij in verscheidene banen over de brug kan rijden. Wanneer de

orkaan de brug laat schudden, of wanneer zij aan aardbevingen blootgesteld wordt – dat wil zeggen wanneer critici alles in het werk stellen om het bouwwerk omver te gooien – dan zendt hij een dankbare gedachte naar de constructeur en bewondert hij diens vooruitziende blik. Dan denkt hij met dankbaarheid aan de vele herhalingen, en ziet hij dat deze in werkelijkheid versterkingen zijn, die, als ze er niet zouden zijn, het saboteurs mogelijk gemaakt zou hebben de brug te verwoesten en de reizigers in de diepe afgrond te storten.

Ik heb willen wijzen op enkele fundamentele voorwaarden voor het begrijpen van het leraarschap van Martinus.

Zijn geesteswetenschappelijke oeuvre omvat de openbaring van het einddoel van de gehele aardse mensheid.

Het is ervoor bedoeld het instrument te zijn, dat de mensheid haar koninklijke kroning laat beleven. Deze kroning houdt de inwijding in het licht in en een dagbewust binnentreden in het rijk van de liefde, een heel persoonlijke ervaring van de eigen onsterfelijkheid en eeuwige saamhorigheid met God, en een daarmee volledig ontwikkeld vermogen om de absolute noodzaak van de duisternis te begrijpen en om een achter alle schepping bestaand allesomvattend, alliefdevol hoogste wezen – DE EEUWIGE GOD – te begrijpen.

Internationale weken in Martinus Centrum Klint 2013 van zaterdag 27 juli tot zaterdag 10 augustus

Week 1 27 juli - 3 augustus — Liefde, de grondtoon van het heeal
Week 2 3 augustus - 10 augustus — Vrijheid en gemeenschappelijkheid

Reserveren via telefoon 00 45 3834 6280, ma t/m do 13.00-16.00 uur,
vrij 9.00-12.00 uur, of e-mail: info@martinus.dk

